

Barfod: Det Forslag, for hvilket jeg idag skal have den Ære at føre Ordet, har allerede een Gang tidligere været til første Behandling — det var den 6te November 1862 — og det en Behandling, der i Rigsdagsstidenden optager 41 Spalter. Jeg skal som en Følge deraf fatte mig saa kort som muligt ved Andledning af dette Lovforslag, idet jeg tillader mig at ansee det som givet, at de fleste af de ærede Herrer kjende Behandlingen i 1862, og forsaavidt dette ikke skulde være Tilfældet, skal jeg tillade mig at henvise til Spalte 1150 til 1191 i Folkethingstidenden. Jeg har ganske vist indbragt dette Lovforslag efter gjentagen Opfordring fra flere ærede Herrer i og udenfor Salen, men jeg har desuagtet indbragt det som mit eget, idet jeg ubetinget slutter mig til hele dets Indhold og Kjerne. Da det forrige Gang var til Behandling, udtalte den daværende Justitsminister sig saaledes, som jeg med den ærede Formands Tilladelse skal opkæse. Først maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at den daværende ærede Justitsminister, den nuværende Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) gjorde opmærksom paa flere Ting, som han savnede i det daværende Lovforslag, men jeg troer, at de her alle ere tagne til Følge, saaledes at han ikke i Lovforslaget, som det nu foreligger, vil savne, hvad han dengang savnede. Forøvrigt udtalte han sig saaledes: „Jeg skal tillige erklære, at hvis Rigsdagen maatte vedtage Lovudkastet, saa vil det ikke fra min Side møde nogen Modstand. Jeg anseer Sagen for at høre til dem, hvor Folk, der bevæge sig i Livet, Folk, der have saameget at gjøre med de Forhold, hvorom her er Spørgsmaal, maae være særdeles kompetente Dommere om, hvorledes Sagen heldigst maatte ordnes, og jeg gjentager, at hvis Rigsdagen vedtager Lovudkastet, skal jeg ikke modsætte mig det.“ — Denne Udtalelse findes øverst paa Sp. 1169. Derfor som den høitærede Rigsdagsmand endnu i dette Dieblik havde været Justitsminister, vilde vi altsaa, mener jeg, have havt en fuldstændig Sikkerhed for, at Lovudkastet, saaledes som det nu foreligger, vilde have fundet hans Understøttelse. Han er ophørt at være Justitsminister, men sin Understøttelse kan han dog skjænke det som Rigs-

dagsmand, og jeg haaber, at han vil gjøre det. Hvorledes den nuværende Justitsminister vil stille sig til Lovforslaget, kan jeg ikke i dette Dieblik have nogen Mening om, men maa naturligtvis ønske og haabe, at han vil stille sig til det paa samme Maade som hans Forænger. Hvad der her er Tale om, er at ændre §§ 51—63 i Ændeloven af 10de Mai 1854, for derved at ophæve den tvungne Skudsmaalspaategning. Jeg tør maaskee tillade mig at minde de ærede Herrer om, at da Ændeloven første Gang var til Behandling i Rigsdagen, da den for en 12 til 13 Aar siden indbragtes i Landstinget, hvor der blev nedsat et Udvalg af 7 Medlemmer, erklærede de 6 af disse sig ubetinget for, at Skudsmaalspaategningen blev affasket. De skadelige Opløsninger af Rigsdagen, som dengang fandt Sted, havde imidlertid til Følge, at Ændeloven ikke da blev færdig, og den forelagdes derfor igjen i den Rigsdag, der sad i 1853—54. Der var Forholdet noget anderledes; Udvalget i Landstinget var nu ikke længere saa afgjort imod Skudsmaalspaategningen, som det tidligere Udvalg havde været, fordi der ved de Valg, som laae imellem, havde fundet en heel Deel Personalforandringer Sted. Imidlertid udtalte dog flere og vægtige Stemmer i Landstinget sig saa kraftig og bestemt imod Skudsmaalspaategningen, at jeg intet Dieblik tvivler om, at dersom den var bleven forkastet af Folkethinget, vilde Landstinget med Glæde være gaaet ind derpaa; men Loven kom seent ind her i Folkethinget — om jeg ikke huffer feil, var den først den 25de Februar til første Behandling —, den blev, som man allerede dengang udtrykte sig, „stor-met“ igjennem Folkethinget, og medens der ogsaa her var Stemmer, som med stor Alvor og Bestemthed udtalte sig for Ophævelsen af den tvungne Skudsmaalspaategning, ansaae Fleertallet det dog for rigtigst overhovedet at faae Ændeloven — en i det Hele vistnok god og helbig Lov — vedtagen, for ikke at lade den gaae over til den tredie Rigsdag. Man forkastede derfor en Mængde Ændringsforslag, om hvilke flere af dem, som stemte imod dem, selv erklærede, at de kun af Hensyn til Tidens Knaphed gjorde det; de vilde ellers med Glæde være gaaede ind paa dem, og blandt disse Æn-